

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. prowadzi jako osoba fizyczna działalność gospodarczą, której przedmiotem jest wykonywanie instalacji elektrycznych.

W ramach wskazanej wyżej działalności K. N. w okresie od 26 lipca 2012 r. do 25 listopada 2014 r. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, wynikających z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku od towarów i usług (...) za okresy od czerwca do grudnia 2012 r., od stycznia do grudnia 2013 r. oraz od stycznia do października 2014 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za te miesiące wyniosła odpowiednio: za czerwiec 2012 r. 998,00 zł, za lipiec 2012 r. 861,00 zł, za sierpień 2012 r. 773,00 zł, za wrzesień 2012 r. 616,00 zł, za październik 2012 r. 1.624,00 zł, za listopad 2012 r. 1.245,00 zł, za grudzień 2012 r. 1.400,00 zł, za styczeń 2013 r. 1.096,00 zł, za luty 2013 r. 2.064,00 zł, za marzec 2013 r. 1.251,00 zł, za kwiecień 2013 r. 1.418,00 zł, za maj 2013 r. 1.257,00 zł, za czerwiec 2013 r. 1.338,00 zł, za lipiec 2013 r. 178,00 zł, za sierpień 2013 r. 2.233,00 zł, za wrzesień 2013 r. 1.261,00 zł, za październik 2013 r. 2.007,00 zł, za listopad 2013 r. 1.359,00 zł, za grudzień 2013 r. 1.212,00 zł, za styczeń 2014 r. 1.050,00 zł, za luty 2014 r. 780,00 zł, za marzec 2014 r. 1.675,00 zł, za kwiecień 2014 r. 999,00 zł, za maj 2014 r. 1.478,00 zł, za czerwiec 2014 r. 1.205,00 zł, za lipiec 2014 r. 1.467,00 zł, za sierpień 2014 r. 1.001,00 zł, za wrzesień 2014 r. 579,00 zł i za październik 2014 r. 1.590,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób w terminie podatku wyniosła 36.015,00 zł. Brak terminowych wpłat był powiązany z okolicznością, iż na K. N. ciążyły również inne zobowiązania finansowe, w tym z tytułu zaciągniętej linii kredytowej oraz innych kredytów bankowych, które regulował w pierwszej kolejności i w związku z tym od pewnego momentu wymieniony nie był w stanie terminowo regulować ciążyących na nim zobowiązań, co doprowadziło z kolei do wszczęcia przeciwko niemu egzekucyjnych postępowań komorniczych.

K. N. należny podatek od towarów i usług za wskazane wyżej miesiące uregulował po części już po upływie terminów ustawowych do ich wpłacenia. I tak podatek za czerwiec 2012 r. wpłacił w dwóch ratach w marcu i kwietniu 2013 r., podatek za lipiec 2012 r. wpłacił w dwóch ratach w kwietniu i maju 2013 r., podatek za sierpień 2012 r. wpłacił w lutym 2013 r., podatek za wrzesień 2012 r. wpłacił w styczniu 2013 r., podatek za październik 2013 r. wpłacił w czterech ratach w październiku 2013 r. oraz w styczniu i lutym 2014 r., podatek za listopad 2012 r. wpłacił w dwóch ratach w listopadzie 2013 r. i w styczniu 2014 r., podatek za grudzień 2012 r. wpłacił w lutym 2014 r., podatek za styczeń 2013 r. wpłacił w grudniu 2013 r., podatek za luty 2013 r. wpłacił w trzech ratach w lutym, marcu i kwietniu 2014 r., podatek za marzec 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w czerwcu i lipcu 2014 r., podatek za kwiecień 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w lipcu i sierpniu 2014 r., podatek za maj 2013 r. wpłacił w dwóch ratach we wrześniu i listopadzie 2014 r., podatek za czerwiec 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w listopadzie i grudniu 2014 r., podatek za lipiec 2014 r. wpłacił w październiku 2013 r., podatek za sierpień 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w grudniu 2014 r. oraz w styczniu 2015 r., podatek za wrzesień 2013 r. wpłacił w trzech ratach w styczniu, lutym i marcu 2015 r., podatek za październik 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w marcu i kwietniu 2015 r., zaś podatek za styczeń 2014 r. wpłacił w kwietniu 2014 r. W pozostałym zakresie do dnia zamknięcia przewodu sądowego K. N. nie uregulował należnego podatku od towarów i usług za wskazane wyżej okresy.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. N. k. 45, 77-78; kopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 56v.-67; pisemne zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym k. 1, 12, 19; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 35-37, 74-75/

Ponadto K. N. w okresie od 21 lutego 2014 r. do 20 sierpnia 2014 r. w G., z tych samych względów co w przypadku podatku od towarów i usług, wbrew przepisom ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych zaliczek na podatek dochodowy za okres od stycznia do lipca 2014 r. Wysokość zobowiązań podatkowych z tytułu niezapłacenia

tych zaliczek została ustalona decyzjami Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z dnia 18 listopada 2014 r. w wysokości odpowiednio: za styczeń 2014 r. 217,00 zł, za luty 2014 r. 520,00 zł, za marzec 2014 r. 1.225,00 zł, za kwiecień 2014 r. 704,00 zł, za maj 2014 r. 1.006,00 zł, za czerwiec 2014 r. 858,00 zł i za lipiec 2014 r. 1.036,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconych przez K. N. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wskazane okresy wyniosła 5.566,00 zł. Do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie K. N. nie uregulował zobowiązań z tytułu przedmiotowych, niezapłaconych zaliczek za wskazane wyżej okresy.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. N. k. 45, 77-78; kopie decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. k. 21-34; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym k. 20; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 38, 76/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył K. N. o to, że:

I. w okresie od 26.07.2012 r. do 25.11.2014 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za okres od czerwca do grudnia 2012 r., za okres od stycznia do grudnia 2013 r. oraz za okres od stycznia do października 2014 r. podatnika K. N. w łącznej wysokości 36.015,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks;

II. w okresie od 21.02.2014 r. do 20.08.2014 r. w G. wbrew art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy za okres od stycznia do lipca 2014 r. podatnika K. N. w łącznej wysokości 5.566,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 70-71/

Oskarżony K. N. jest żonaty, ma pięcioro dzieci w wieku od 10 do 24 lat, które pozostają na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, jego zawód wyuczony to technik elektronik, prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie motażu instalacji elektrycznych z dochodem 3.500 zł netto miesięcznie. Nie posiada majątku. Jego stan zdrowia jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. K. N. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 77; dane o karalności k. 49/

Oskarżony K. N. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że posiada również inne zaległości, które są objęte postępowaniem komorniczym, zajęte jest również konto firmowe i nie wystarcza mu na to wszystko, żeby było zapłacone. Dodał, że zaległości spłaca na podstawie tytułów egzekucyjnych w ostatnim okresie po 2.000 zł miesięcznie, jak też na bieżąco płaci już podatek VAT. Wskazał ponadto, że nie występował do urzędu o odroczenie terminu płatności podatku lub rozłożenie go na raty, nie wiedział, że można się o to ubiegać. Wyjaśnił, że zaliczki na podatek dochodowy są również w tytule wykonawczym.

Na rozprawie oskarżony K. N. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że zaległości, o których mowa w akcie oskarżenia, powstały na skutek innych obciążeń ciążących na nim, również komorniczych, w tym zajęcia jego konta firmowego przez komornika. Podkreślił, że kwota ta jest już od dłuższego czasu spłacana regularnie na podstawie tytułów wykonawczych co najmniej raz w miesiącu, i kwota, która jest przedmiotem sprawy, jest już na pewno o wiele niższa. Doprecyzował, że zajęcie jego konta nastąpiło z tytułu należności bankowych, linii kredytowej w rachunku bieżącym, zajęcie to ma gdzieś od środka 2013 r., zaś wcześniejsze braki płatności podatku VAT wynikały z tego, że zawsze jakieś obciążenia występowały, nie miał problemów z płatnikami, natomiast miał problemy z dużą ilością innych obciążeń finansowych, tj. ze spłatą rat z tytułu linii kredytowej, a także rat z tytułu innych kredytów, które zostały już spłacone. Oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Dodał, że nie

występował do urzędu o ulgi podatkowe, skoro spłaca należności regularnie na podstawie tytułów wykonawczych, zaś wcześniej, przed pojawieniem się tych tytułów, nie wiedział o takiej możliwości.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. N. k. 45, 77-78/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony K. N. opuścił się popełnienia obu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy materiał ogranicza się w istocie do wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, oraz do dowodów w postaci dokumentów, które współgrają z wyjaśnieniami oskarżonego. W konsekwencji materiał dowodowy pozwalał na poczynienie jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej wykroczenia skarbowego opisanego w punkcie I aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci kopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 56v.-67), pisemnych zawiadomień o wykroczeniu skarbowym (k. 1, 12, 19, zawiadomienia te były składane kilkakrotnie za poszczególne, następujące po sobie okresy, łącznie składające się na okres wskazany w tym zarzucie) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 35-37, 74-75). Z kolei okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej wykroczenia skarbowego opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci kopii decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. (k. 21-34), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 20) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 38, 76). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonego K. N. w zakresie dotyczącym podatku od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia i podatku dochodowego od osób fizycznych w formie zaliczek za okresy wskazane w zarzucie z punktu II aktu oskarżenia, to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż w zakresie podatku od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia należności objęte zarzutem zostały przez oskarżonego częściowo uregulowane już po upływie terminów ustawowych.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego K. N., albowiem są one jasne, logiczne i współgrają z innymi dowodami. W związku z tym Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, iż oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia obu czynów zarzucanych mu w niniejszym postępowaniu oraz nie kwestionował w żaden sposób okoliczności faktycznych wynikających z omówionych wyżej dokumentów. W swoich wyjaśnieniach oskarżony skoncentrował się natomiast na podaniu przyczyn, które doprowadziły do takiej sytuacji faktycznej. W tej ostatniej kwestii oskarżony wskazał, że brak dokonania przez niego terminowych wpłat z tytułu należności podatkowych objętych zarzutami wynikał z okoliczności, iż ciążyły na nim również inne zaległe zobowiązania, w tym zobowiązania z tytułu linii kredytowej w rachunku bieżącym, co doprowadziło do zajęcia jego konta przez komornika w połowie 2013 r., jak również zobowiązania z tytułu innych kredytów, które zostały już spłacone, w wyniku czego nie starczało mu środków na spłatę wszystkich zobowiązań. Dodał przy tym, że nie miał problemów z płatnościami ze strony kontrahentów, jak również, że nie próbował wystąpić do Urzędu Skarbowego z wnioskiem o odroczenie terminu płatności podatku lub rozłożenie go na raty. Podkreślił, że należności podatkowe objęte zarzutami są od dłuższego czasu spłacane regularnie na podstawie tytułów wykonawczych, co znajduje potwierdzenie w wymienionych już dowodach dokumentarnych w zakresie dotyczącym należności z tytułu podatku od towarów i usług objętych zarzutem z punktu I aktu oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia obu zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym obu przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż K. N. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swoich czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym oba przypisane mu czyny. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w przypadku obu przypisanych mu czynów działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, w obu przypadkach celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu odpowiednio podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz chcąc tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego, albowiem oba te czyny należało zakwalifikować jako wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks.

W przypadku czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia oskarżony K. N. jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za miesiące od czerwca 2012 r. do października 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

W przypadku czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia oskarżony K. N. jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – stosownie do treści art. 44 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) zaliczki miesięczne na podatek dochodowy od dochodów osiągniętych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni – należnych zaliczek na podatek dochodowy za okres od stycznia do lipca 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym również w tym przypadku był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu w obu przypadkach spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie odpowiednio podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Odnosząc się do zarzutu z punktu I aktu oskarżenia podkreślić należy również, iż nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i nie może być usprawiedliwione niewpłacanie w terminie podatku przez oskarżonego z powodu deklarowanego w wyjaśnieniach braku środków wynikającego z innych zobowiązań, skoro jednocześnie oskarżony musiał posiadać środki finansowe na transakcje, które były podstawą opodatkowania. Brak również dowodów na to, aby oskarżony K. N. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Natomiast z wyjaśnień oskarżonego wynika, że niewpłacenie podatku w terminie było spowodowane innymi, ciężącymi na oskarżonym zobowiązaniami, w tym z tytułu linii kredytowej na rachunku oraz innych kredytów, a więc zobowiązaniami o charakterze należności bankowych. Zdaniem Sądu nie są to jednak okoliczności, które usprawiedliwiałyby omawiane zachowanie oskarżonego polegające na niewpłacaniu w terminie podatków, albowiem zaciągnięcie tych zobowiązań nie było okolicznością niezależną od woli oskarżonego, zaś przyznanie przez niego, że część tych należności została już spłacona, w przeciwieństwie do części należności podatkowych objętych zarzutami

postawionemu oskarżonemu w niniejszej sprawie, wskazuje, iż K. N. traktował swoje zobowiązania wybiórczo, dając innym pierwszeństwo nad zobowiązaniami podatkowymi.

Jeżeli dodatkowo uwzględnić okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług w zakresie objętym zarzutem z punktu I aktu oskarżenia dotyczyło okresu obejmującego blisko dwa i pół roku, zaś niewpłacanie przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w zakresie objętym zarzutem z punktu II aktu oskarżenia dotyczyło okresu ponad pół roku, a więc niewątpliwie w obu przypadkach miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu obu podatków niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Wynika to również z okoliczności, iż oskarżony do dnia zamknięcia przewodu sądowego jedynie po części spłacił zaległości podatkowe wynikające z zachowania objętego zarzutem z punktu I aktu oskarżenia i uczynił to w większości przypadków ze znacznym, wielomiesięcznym opóźnieniem, zaś zaległości podatkowych wynikających z zachowania objętego zarzutem z punktu II aktu oskarżenia oskarżony nie spłacił w dalszym ciągu.

Uznając oskarżonego K. N. za winnego popełnienia opisanych wyżej dwóch wykroczeń skarbowych kwalifikowanych z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 50 § 1 kks wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny, na podstawie art. 48 § 1 i 4 kks określając jej wysokość na kwotę 2.500 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do (przy uwzględnieniu treści art. 50 § 1 kks) nawet trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatków, zwłaszcza w odniesieniu do podatku od towarów i usług za okresy opisane w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia, miało charakter długotrwały. Okolicznością obciążającą jest również to, że oskarżony aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował zaległości podatkowych związanych z czynem zarzucanym mu w punkcie II aktu oskarżenia, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przedmiotowego czynu. W sprawie przeważają jednak zdaniem Sądu okoliczności łagodzące. Są nimi dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym w szczególności jego niekaralność, przyznanie się oskarżonego do winy, stosunkowo nieznaczna łączna wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług (przy uwzględnieniu długiego okresu, w jakim nie następowały wpłaty) i tym bardziej niewpłaconych zaliczek na podatek dochodowy oraz okoliczność, iż oskarżony przed zakończeniem postępowania w sprawie uregulował znaczną część zaległych należności podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług w zakresie objętym zarzutem z punktu I aktu oskarżenia.

Określając wysokość kary grzywny Sąd miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, który nie posiada majątku, osiąga dochody o przeciętnej wysokości i ma na utrzymaniu pięcioro dzieci. W ocenie Sądu okoliczności te oraz wskazane wyżej okoliczności łagodzące uwzględnione przy określaniu sądowego wymiaru kary przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu za przypisane mu wykroczenia skarbowe kary grzywny w wysokości znacznie niższej niż wnioskowana przez oskarżyciela kara grzywny w wysokości 7.000 zł. Na marginesie wskazać należy, iż wbrew wnioskowi oskarżonego Sąd wymierzając karę grzywny nie ma możliwości rozłożenia jej na raty, zaś ewentualne wnioski w tym przedmiocie oskarżony może składać już po uprawomocnieniu się wyroku do Sądu zajmującego się jego wykonaniem.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego K. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 zł tytułem

kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 250 zł (wysokość opłaty wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów sądowych składają się wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu tzw. ryczałtu pocztowego oraz opłat za uzyskanie danych o karalności oskarżonego.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 703/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 13.07.2015 r.

SSR Andrzej Haliński